

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalg
Christiansborg
1240 København K
Danmark

Dato: 22. januar 2019
Kontor: Stats- og Menneskerets-
kontoret
Sagsbeh: Henrik Morsing Ander-
sen
Sagsnr.: 2019-0032/40-0225
Dok.: 974722

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 339 (Alm. del) UUI, som Fol-
ketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg har stillet til justitsministeren
den 11. januar 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Søren Sønder-
gaard (EL).

Søren Pape Poulsen

/

Anders Sparholt Jørgensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 339 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge og Integrationsudvalg:

”Vil det være muligt at gøre et juridisk ansvar for konventionsbrud gældende over for en dansk myndighed, hvis det viser sig, at en person, der er udsendt eller udleveret fra Danmark, efterfølgende udsættes for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og hvilken dansk myndighed vil der i givet fald være tale om?”

Svar:

Udvisning og udsendelse af en udlænding kan rejse spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, hvorefter ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Forbuddet mod tortur m.v. er absolut og gælder således f.eks. også i forhold til sager om udlændinge, der udvises under henvisning til den nationale sikkerhed i udvisningsstaten og den internationale kamp mod terrorisme, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 15. november 1996 i sagen Chahal mod Storbritannien (præmis 79-82).

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fortolket artikel 3 på en sådan måde, at staten krænker den nævnte bestemmelse, hvis der er vægtige grunde til at antage, at en udlænding i tilfælde af udvisning udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med bestemmelsen, jf. f.eks. Domstolens dom af 23. marts 2016 i sagen F.G. mod Sverige (præmis 111).

Ved vurderingen af en allerede gennemført udvisning skal risikoen først og fremmest vurderes i forhold til de kendsgerninger, som den udvisende stat kendte eller burde have kendt på udvisningstidspunktet. Domstolen foretager i den forbindelse en bedømmelse af samtlige oplysninger i sagen – dvs. både oplysninger om situationen i modtagerstaten og oplysninger om udlændingens individuelle forhold, jf. bl.a. Domstolens dom af 28. februar 2008 i sagen Saadi mod Italien (præmis 130).

Det forhold, at det efterfølgende viser sig, at en udlænding, der er blevet udvist, rent faktisk bliver udsat for tortur m.v., medfører ikke i sig selv, at der statueres krænkelser og dermed statsligt ansvar for overtrædelse af konventionen, idet det afgørende som nævnt ovenfor er, om myndighederne i udvisningsstaten på udvisningstidspunktet vidste eller burde have vidst, at udlændingen ville blive udsat for en sådan behandling i tilfælde af udvisning,

jf. Domstolens dom af 30. november 1991 i sagen Vilvarajah m.fl. mod Storbritannien (præmis 112).

Det følger af konventionens artikel 34, at Domstolen kan modtage klager fra enhver person, der hævder at være blevet krænket af en af de kontraherende parter i de rettigheder, der er anerkendt ved konventionen, dog således at nationale retsmidler efter artikel 35 skal være udtømt. Det bemærkes, at Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, hvorfor afgørelser om udsendelse af udviste udlændinge som udgangspunkt ikke skal indbringes for de danske domstole, før en klage over den danske stat kan indgives til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Hvis Danmark bliver dømt ved Domstolen, vil det være den danske stat som sådan, der er ansvarlig for overtrædelsen af konventionen.